

(ZW12/4)

# Oostendenaars in de prijzen

**DE LIGA VOOR DE MENSENRECHTEN REIKTE DE PRIJS VOOR MENSENRECHTEN UIT AAN DRIE LAUREATEN, ONDER WIE TWEE OOSTENDENAARS.** PATRICK LEGEIN ZET ZICH MET DE VZW HUMAIN IN OM DE TOESTANDEN IN DE FRANSE VLUCHTELINGENKAMPEN AAN TE KLAGEN. HAMID HISARI WERKT BIJ CAW NOORD-WEST-VLAANDEREN EN HELPT VLUCHTELINGEN BIJ ONS ZO GOED HIJ KAN.

DOOR HANNES HOSTEN



Op de foto zien we Patrick Legein tussen enkele medestanders op de prijsuitreiking: v.l.n.r. Sofie D'Hulster, Wendy Montellano, Wendy De Poorter, Sarah Verhofstadt, Patrick Legein, Dirk Vander Velden, Sofie Guns en Evy Op 't Eynde. (Foto EDO)



Hamid Hisari op de prijsuitreiking met de collega's van CAW Noord-West-Vlaanderen: vooraan links directeur preventie en signalering Tine Wyns en rechts Hamid zelf, tweede rij v.l.n.r. Petra Lust, Patrick Gyselen, Dirk Soenen, Katrien Delrue en Vinous Abbas, derde rij v.l.n.r. Els Willem, Marianne Van Nevel, Silvy Pérot en Joachim De Wolf. (Foto EDO)

## “Toestand in kampen aanklagen”

**OOSTENDE** ▶ Patrick Legein (43) is een van de boegbeelden van vzw Humain, die humanitaire bijstand verleent in de Franse vluchtelingenkampen, opkomt voor basismensenrechten, optreedt waar de overheid het laat afweten, inzet op sensibilisering en de precare leefomstandigheden signaleert via sociale media, pers en politici.

Patrick Legein, afkomstig uit Nieuwpoort, is gebiedscoördinator in het Gentse Jeugd welzijnswerk, waar hij werkt met jongeren uit maatschappelijk kwetsbare situaties. Vier jaar geleden vestigden hij en zijn vrouw Annelies zich in Oostende. Een goed jaar geleden rolde hij in het vrijwilligerswerk rond de Franse vluchtelingenkampen.

### ONMENSELIJK

“We mogen blij zijn dat we vorig jaar geen strenge winter hadden, anders waren daar doden gevallen”, zegt hij. “Er waren amper vier douches voor 3.000 mensen en één kraantje met stromend water. We hoorden signalen dat mensen zich er maar eens per maand konden wassen. 90% van de mannen had er schurft. Het waren burgers die massaal aan de alarmbel trokken. Vrijwilligers en hulporganisaties van aan de kust tot in Genk stonden er wekelijks klaar met voedselpakketten en humanitaire basis-hulp.” Samen met Sofie D’Hulster en Sarah Verhofstadt nam Patrick het initiatief voor de vzw. Die ontstond uit een consortium van mensen uit Antwerpen, Brussel, Gent en Oostende, die actief waren in het slijkcamp van Grande Synthe. “We zetten we in op vier grote peilers”, zeg Patrick Legein. “We voorzien in humanitaire hulp, zoals voeding, materiaal en kledij. Door maaltijden en voedselpakketten uit te delen, proberen we meer te weten te komen over de situaties in de kampen. Via sociale media proberen we vooral een positief

beeld te geven over mensen op de vlucht.”

### EUROPA NIET OVERSPOELD

“Mensen kiezen niet om in zo’n kamp te leven”, beklemtoont Patrick. “Vooreerst is de impact van mensensmokkelaars gigantisch. Bovendien informeert Frankrijk de vluchtelingen bijzonder slecht. In het kamp van Calais verbleven ruim 1.000 niet-begeleide minderjarigen... De overheid moet asielzoekers deftig opvangen en informeren. Europa kan dat en wordt al helemaal

*“De overheid moet asielzoekers deftig opvangen”*

niet overspoeld. Wist je dat vijf buurlanden van Syrië ongeveer 95% van alle Syrische vluchtelingen opvangt? Slechts een fractie van hen slaagt er in om in Europa te geraken, die haar grenzen afgesloten heeft. Dat geeft macht aan mensensmokkelaars.”

“Vzw Humain telt zo’n 30 tot 40 mensen, onder wie heel wat jongeren en mensen die zelf op de vlucht zijn geweest. Het is voor mij een grote eer dat ik de prijs in ontvangst mocht nemen in naam van alle vrijwilligers die zich dagelijks keihard inzetten voor mensen op de vlucht. Het is een erkenning voor zoveel solidariteit, voor zoveel inzet van zoveel bezorgde burgers.”

## “De angst wegnemen”

**OOSTENDE** ▶ Hamid Hisari (32) is intercultureel medewerker bij het CAW. Hij bouwde een netwerk op bij de vluchtelingen en helpt hen op het vlak van taal, huisvesting, voedsel en werk.

Hamid kwam hier acht jaar geleden als vluchteling aan vanuit Afghanistan. “Daar had ik voor de Verenigde Naties gewerkt”, vertelt hij. “Ik moest er vluchten, kwam toevallig in België terecht en werd hier erkend als politiek vluchteling. Na een verblijf in het opvangcentrum in Brugge vond ik een appartement in Oostende. Ik solliciteerde bij het CAW en mocht begin 2009 aan de slag als intercultureel bemiddelaar.” “Het is niet makkelijk om hier als vluchteling aan te komen. Voor velen is het een nieuwe planeet. Je wordt opnieuw naakt geboren”, vindt Hamid. “Je moet de taal

bij een dokter kunnen langsgaan. Ik bouwde ook privé een netwerk op bij de vluchtelingen en nieuwkomers en probeer hen te helpen waar ik kan. Ik heb het zelf allemaal meegemaakt, ik weet waarover het gaat.”

“Heel ernstig is de problematiek van de niet-begeleide minderjarigen. Er zijn jongeren van 13 tot 16 jaar bij. Zij wonen met groepen vluchtelingen in kraakpanden en andere huizen. Er zijn veel pijnlijke verhalen, over misbruik, pedofilie... Ik probeer hen te overtuigen om naar de hulpverlening te stappen en dat lukt af en toe, maar niet altijd. In het algemeen raad ik mensen aan een asielaanvraag te doen. Dan krijg je opvang. Maar ze beslissen daar zelf over.”

### INFORMATIE IN THUISLAND

“Heel wat vluchtelingen kregen in hun land verkeerde informatie”, weet Hamid. “Velen denken dat België een paradijs is of dat ze van hieruit naar Engeland kunnen. Of ze zijn fout geïnformeerd over wat asiel is. België zou beter meer inzetten op informatiecampagnes in de thuislanden.”

“Oostende is intussen mijn stad geworden”, zegt Hamid. “Ik heb nog contacten in Afghanistan, maar het is voor mij een vreemd land geworden. Hier heb ik vrienden en collega’s. Ik ben niet enkel Belg op papier. Toen ik een huis kocht op het Westerkwartier, reageerden de bureaus eerst negatief. Maar ik nam zelf het initiatief om een nieuwjaarskaartje te sturen en nu heb ik een heel goed contact met hen. We moeten focussen op integratie. De angst wegnemen. Haat brengt meer nog haat.”

*“Veel pijnlijke toestanden met minderjarigen”*

leren, de cultuur leren kennen, je kent hier niemand... Dat is echt een cultuurshock. Mijn voordeel was dat ik degelijk onderwijs had genoten in Afghanistan, waar ik politieke wetenschappen en internationale relaties had gestudeerd. Dat had ik in mijn rugzakje toen ik hier aankwam en het hielp me om sneller mijn weg te vinden.”

### NETWERK

“Nu help ik nieuwkomers met vragen, leid studiedagen voor hulpverleners over omgaan met nieuwkomers en coördineer het project Dokters van de Wereld, waarbij mensen elke donderdagvoormiddag gratis